

# Zelo (malo) zahtevna pot

✍ Aleksander Čičerov 📷 Aleksandar Gospić

Zgodilo se je letos, in vesel sem tega. V zelo kratkem času sem namreč obiskal dve poti v Kamniško-Savinjskih Alpah. Ker so bili z menoj člani skupine Planinskega orla, sem se še posebej potrudil in izbrskal vso mogočo literaturo o Mrzli gori in Raduhi. Čeprav obe zelo zahtevni poti dobro poznam, sem bil pri oznaki zahtevnosti druge neprijetno presenečen, moji planinski tovariši pa tudi. Pa lepo po vrsti.

## Mrzla gora

Za pot po zahodnem grebenu na vrh Mrzle gore v planinskem vodniku (Kamniške in Savinjske Alpe, PZS 2004, Habjan in sod.) na strani 165 piše, da gre za zelo zahtevno pot. Če se vzponu po njej pridruži še mrzlogorski veter, ki te hoče preprosto odpihniti v dolino, je zadeva presneto resna. Verjemite, mi smo jo doživeli takó. Na poti smo srečali tudi nekaj drugih planincev, opremljenih s plezalnimi

pasovi za samovarovanje in čeladami. Vse, kot je treba, saj je zelo zahtevna pot pač taka, da je treba ves čas uporabljati roke (pa tudi na glavo ne gre pozabiti), varovalne naprave omogočajo prehode težjih mest, čelada pa sodi na tej poti prav gotovo na glavo in ne v nahrbtnik. Ni za vrtoglave! Priporočljiv je celo vodnik. Smer ves čas izkazuje resnost in pogledi v dolino so »letalski«. Še na vrhu se moraš pazljivo obrniti, da ne bi po hitrem postopku sestopil nazaj na Okrešelj ali kam drugam. Sestop je prav tako zahteven in oznaka na začetku poti opravičuje resnost početja na Mrzli gori, zato sem prepričan, da oznaka zelo zahtevna pot ne zavaja morebitnega pogumneža. Oцени o zelo zahtevni poti se pridružuje tudi Andrej Mašera v svojih 50 zavarovanih poteh (glej str. 33).

## Raduha

Že kmalu po uspešno opravljenem vzponu na Mrzlo goro nas je pot vodila na Raduho.

*Slavna ferata Via delle Bocchette*



Do Grohata smo kar hitro in že strmimo proti severni steni Raduhe. Zaenkrat smo še sami, na Durcah pa že slišimo in vidimo, kako se vzpenjajo planinci, ki so začeli bolj zgodaj. Kmalu smo pri križišču, leva pot hiti proti Durcam, mi pa se pri smerni tabli odpravimo na desno. Na tabli z belimi črkami na rdeči podlagi piše »VRH RADUHE, ZELO ZAHTEVNA POT«. Takoj se oglasijo prijatelji in mi sicer v šali očitajo, da sem jih zapeljal na težjo pot, kot sem obljubljal. Mirim jih, da ne bo nič hudega in da so take poti že plezali v Dolomitih, na feratah. Zavijemo pod



*Ferata je lahko tudi navpična*

steno in se počasi bližamo vstopu. Izkoristimo ravnino pod vstopom, da se opremimo s pasovi in čeladami, palice romajo v nahrbtnik. Še požirek, da ne bomo žejni, ko se mimo nas zapodi skupina glasnih planincev in nadaljuje po poti na vrh. O pasovih in čeladah ni sledi, palice imajo kar v rokah in se veselo pomenkujejo odpravijo navzgor. Moji me gledajo, jaz pa vztrajam pri popolni opremi. V že omenjenem planinskem vodniku na strani 260 najdemo oznako, da gre za 'zelo zahtevno, markirano in zavarovano pot'. A. Mašera zapiše, da gre za malo zahtevno pot. In prepričan sem, da mu lahko pritrdimo, čeprav smo jo osvojili v polni »bojni opremi«. Po naši oceni bi zaslužila oznako zahtevna pot, ker je pri vzponu čez nekaj mest treba uporabiti roke, varovalne naprave pa so namenjene planinčevi varnosti in niso nujno potrebne za premagovanje težjih mest. Brez težav in varno smo zlezli na vrh Raduhe kljub čudnim pogledom planincev, ki so skoraj tekli pred nami in se zaradi oznake zahtevnosti sploh niso vznemirjali. Pri koči na Grohatu sem premišljeval o oznaki. Mislim, da bi zaslužila drugačno, ki je sicer kategorizacija planinskih poti PZS ne pozna, je pa prav posrečena; zelo (malo) zahtevna pot. Kazalo bi razmisliti o oznakah in jih prilagoditi dejanskim razmeram. Naj opozorim na zelo smiselne pripombe A. Mašere v junijski številki PV (2006),

ki mu je kmalu sledil A. Stritar s prispevkom o ocenjevanju poti v gorah (PV, št. 10/06).

## Novi zakon o planinskih poteh

Prav tako kaže opozoriti na Zakon o planinskih poteh, ki je začel veljati 7. julija 2007 in ga je PZS pospremila na pot z zahvalo vsem, ki so sodelovali (poleg poslanca Mogeta bi bilo smiselno sporočiti še preostale sodelavce) pri pripravi tega za planince tako pomembnega besedila! Zakon je potreben, o tem ne kaže izgubljeni besed. Ali pa je oblikovan tako, da ne bo povzročal »Raduhinega sindroma«, je avtorju prispevka v tem trenutku težko reči. Vendar je še čas, da se planinska strokovna javnost potruji in pomaga ministru in ministrstvu za šport, da pripravita predpis, ki bo natančno določil način kategoriziranja planinskih poti po zahtevnosti. Časa imamo še do 7. aprila 2008. Neproduktivno bi bilo rušiti zakon, ki je komaj začel veljati, podzakonski izvedbeni predpisi pa še niso sprejeti.

Pa brez zamere. Tudi prihodnjič, ko bomo šli na Raduho, bomo opremljeni, kot je prav. Zaradi treninga in za zgled. Upamo le, da ne bo preveč drugih zgledov in nasmeškov, ki nas bodo spraševali: »Kaj pa strašite s čeladami in plezalnimi pasovi? Saj je skoraj pešpot na vrh!« ●